

PAULUS HOCHGATTERER DŮM S MATRACE MI

DETEKТИVNÍ ROMÁN HOST

PAULUS HOCHGATTERER
DŮM S MATRACEMI
román

**PAULUS
HOCHGATTERER
DŮM S MATRACEMI**

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Paulus Hochgatterer
Das Matratzenhaus

Copyright © Deuticke im Paul Zsolnay Verlag, Wien, 2010

Translation © Tomáš Dimter, 2011

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2011, 2012
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-615-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-616-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-617-4 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-618-1 (Formát MobiPocket)

*Revenge, revenge! Timotheus cries,
See the Furies arise!
See the snakes that they rear,
How they hiss in their hair,
And the sparkles that flash from their eyes!*

John Dryden

JAK TO MUSELO BÝT

Vane vítr. Pelikáni se pohupují jako na gumičkách, kýhají, se složenými křídly letí strmě dolů a pronikají vodní hladinou. Když se po chvíli zase objeví na jiném místě, natahují zobany, třesou volaty a dopravují do krku, co se v nich zachytilo. Pak se zase hotoví k novému startu. Hejno, možná dvě stě ptáků, se ve vzduchu rozptylí, ale už o chvíli později se shlukne do temného mraku. To se stokrát opakuje. Když fouká vítr od pevniny, zdržují se pelikáni pravidelně nad tou částí pláže, kde jsou nákladové doky přístavu a dlouhá šedivá hala továrny na výrobu kolejnic.

Žena nemá ty ptáky ráda. Jsou hluční, a když se k nim přiblížíte, páchnou. Drobným krouživým pohybem rameňe si urovná žlutý látkový vak na zádech, v chůzi hmátne po straně dolů, zvedne do výšky dívku, která celou dobu cuplicala vedle ní, a opře si ji o levou kyčel. Malá se na chvíliku zarazí, pak se začne škytavě smát a máchat rukama. Ukazuje

na trnité keře, mezi kterými hopsá párek masojídků, na prkenný přístěnek pomalovaný tvářemi a na starého muže spícího v plastové židli. Žena pokaždé prohodí pár vět, středně nahlas a s jistou nabádavostí, jako by vyprávěla krát-ké vážné příběhy. Dívka mezitím břebentí. Někdy se zdá, že zpozorní, jindy naopak. Než se žena začne šplhat po příkrém svahu k silnici, obemkne paží dětské těličko pevněji, hlavou ukazuje na nebe a říká něco, co může znamenat *ted' musíš být zticha*. Holčička položí ruce před tělo a hlavu opře o ženina prsa.

Vítr zvedá okrově žlutý prachový vír nad vozovku. Auta vybočují z jízdní dráhy, aby se vyhnula stádu koz. Nákladní auto naložené bednami se zeleninou hlasitě troubí. Kozy to vůbec nezajímá. Muž provázející zvířata má na oku klapku. O ramena si opírá dvě dlouhé bambusové hole.

Dívka natahuje ruku nahoru k lemu ženiny blůzy a začíná ho mnout mezi prsty. Žena se nevrle ošije. Když se dívka nemá k tomu, aby přestala, postaví ji na zem. Obě jdou chvíli za stádem koz, pak zabočí do široké ulice lemované plakátovacími plochami. Dívka ukazuje nataženou paží k reklamě na mobilní telefon; žena něco řekne a usměje se. Holčička je rozpačitá, shýbne se, zvedne prázdný obal od nápoje a zase ho odhodí. Žena se dívá za oranžovou odskakující věcí. Přitom si koutkem oka všimne, že se nad vrcholky kopců za městem formují mohutná mračna. Vezme holčičku za ruku a přidá do kroku.

Po příjezdové cestě k plechovým halám spediční firmy, jež navazují na řadu čerstvě omítnutých obytných domů, dorazily na pravoúhlé prostranství před vlajkami ozdobenou budovou. Na prvních stupíncích širokého vstupního schodiště, které obloukem vede ke vchodu, dřepí hrozen lidí. Před nimi sem a tam přechází jakýsi muž a zamítavě gestikuluje. Na straně naproti schodišti postavil vedle sebe tři proutěné koše, jeden podlouhlý, hranatý a dva kulaté. Dívka se zaraduje, vytrhne se ženě a chce se rozběhnout

k lidem. Žena chytí dítě za ramena a zadrží ho. Holčička hlasitě protestuje a snaží se ze sevření vymanit. Uklidní se, až když ji žena zvedne a přistoupí s ní ke skupince. Drobný hubený muž s mimořádně velkou hlavou spatří dívku a zvedne prst. Dívka se snaží skrýt na ženině krku; žena na dítě konejšivě mluví a střídavě ukazuje na muže a tři koše. Muž zvedne víko jednoho z kulatých košů a vytáhne z něho možná třicet centimetrů dlouhého hada. Chňapne zvíře palcem a ukazováčkem těsně za malou trojhrannou hlavou a ukazuje ho davu. Had je bledě zelený a po stranách má dvě řady zářivě žlutých teček. Muž vystoupá po několika schodech, zakloní hlavu a začne si hada pomalu soukat do pravé nosní dírky. Lidé vykřikují; někteří odvracejí hlavu. Když už je vidět jen špička hadího ocasu, otevře muž pusu, ukazováčkem zajede kolem řady černohnědých zubů dovnitř a elegantním pohybem hada zase vytáhne. Za jásotu davu se ukloní.

Holčička zase sevře výstřih ženiny blůzy. Ukazováček, prostředníček a prsteníček druhé ruky si pomalu strká do pusy, hlouběji a hlouběji. Žena hledí přes střechy města do dálí a zdá se, jako by cítila vítr. Až když se dívka začne hlasitě dusit, podívá se na ni. Nic neřekne, chytí dítěti ruku a vytáhne mu ji z pusy. Ještě je čas. Bude pršet, ale už jsou skoro u cíle.

Muž s velkou hlavou k sobě máváním přivolá ženu i dívku. Když holčičku vyzve, aby se podívala do koše, dívka zavře oči. Žena se usmívá a říká něco, co by mohlo znamenat *neboj se*. Muž se sehne k dítěti a něco mu pošeptá do ucha. Potom si hmátne do boční kapsy bundy a vtiskne mu do dlaně malou oválnou věc. Holčička si ji rychle strčí do úst. Žena zavrtí hlavou, ale jinak neudělá nic. Bonbón, pomyslí si asi.

Jdou, rychleji než předtím, nejdřív platanovou alejí, pak do kopce po vyšlapané cestě. Žena se ještě několikrát ohlédne. Mračna visí vysoko nad městem. Na východě ční

jako ohromné pařezy elektrárenské komíny. Pelikáni zmi-zeli. Dívka pobíhá kolem tamaryšků rostoucích podél cesty a vydává krátké zvonivé zvuky. Když se před nimi objeví rumělkový dům s obloukovými okny, připojí se holčička k ženě a chytí ji za ruku.

Sluha, který otevřel bránu, vede ženu i dívku halou skrovňě vybavenou nábytkem do zasklené přístavby se širokými dveřmi na zahradu. Stojí tam tři lidé, dva muži v oblecích a žena s růžovou kabelkou, a baví se cizí řečí. Zmlknou, když si všimnou ženy s dívkou. Jeden muž — je malý a tlustý — k nim jde a položí dívce ruku na hlavu. Děvčátko se přikrčí. Druhý muž vytáhne obálku z vnitřní kapsy saka a podá ji ženě. Žena pustí dívčinu ruku, přistoupí ke kulatému stolku s mozaikovitou deskou, na kterém stojí váza a pář skleniček, a otevře obálku. Peníze, jež se v ní nacházejí, položí před sebe, počítá tak, že klade bankovku na bankovku, pak je zastrčí zpátky do obálky a vezme si ji. Z ramene nechá sklouznout žlutý látkový vak, chvíli ho drží v natažených rukách, pak ho upustí a ráznými kroky opouští místnost, aniž se jedinkrát ohlédne.

Dívka tam jen stojí a kouká. Dva tři metry od ní leží na zemi látkový vak. Nikdo nic neříká.

Venku běží žena ve větru. Možná se směje. Možná taky křičí. První kapky těžce tlučou do prachu.

JEDNA

Stojí ve dveřích, dívá se do třídy a ví, že to tentokrát zase bude těžké. Každých pár týdnů se to opakuje.

Pomalu položí tašku. Na mně to nezáleží, myslí si, zvnilo před dvěma minutami, děti jsou rozdováděně a uprostřed toho všeho sedí na stole nemocný člověk a vypráví o nebi. Na mně to rozhodně nezáleží.

Snaží se zůstat klidná, očima klouže po zdi zleva doprava: tabule, skříň s hračkami, kvetoucí stromy, jedenadvacet kousků, od každého dítěte jeden, některé nakreslené, jiné vystříhané z novin, velká mapa Rakouska s červeným zajícem, kterého vpravo dole namalovala Lena, Filippovy otisky bot na zdi, levá ve výšce metr dvacet, stahovací tabule s předepsanými písmeny abecedy — to musí být, říkal ředitel, okna, v nich střechy města, a v pravém okně, úplně na kraji, kousek jezera.

Bauer ji vidí, směje se, mává jí a nemá se k tomu, aby skončil. Zdá se, že se mu vede dobře — aspoň že tak. Ted' se zničehonic dá do zpěvu, nahlas. Ona se snaží poznat, co to zpívá. Rozumí slovům *on the water*, jinak ničemu. Julia a Sophie zpívají také, stejně nahlas.

Zatleská. „Končíme, milánkové,“ volá, „ted' jsem na řadě já!“ „No tak, Stello!“ říká Bauer. „Zúčastníš se mojí hodiny?“ „Jsem evangelička,“ odpoví, i když to není pravda. „Lžeš!“ zvolá Bauer. „Můžu začít?“ zeptá se ona. „Prosím.“

„Jen když mi řekneš, jak vypadá Bůh.“

„Starý chlap s bílými vousy.“

„Správně. A co má u sebe?“

„Knihu a blesk.“

„Špatně! Kytaru, samozřejmě!“

Najednou před sebou vidí zuřivého starého muže, který mlátí kytarou o školní tabuli, a udiví ji to, jenže v tu chvíli už ji Manuel tahá za rukáv. Ukazuje jí list papíru s kresbou. „Malovali jsme Boha,“ řekne pyšně. Vzhledem k pořuchám chlapcovy motoriky je vyvedená hlavně kytara — preclík s podélnými čarami: jedna až šest. Počty mu jdou náramně.

Bauer seskočí ze stolu, krok sun krok k ní dotančí a políbí ji na tvář. Děti se smějí. „Moje oblíbená učitelka!“ zvolá. „V pořádku,“ řekne ona, „sbalil by sis ted' věci?!“

„Myslíš si, že Bůh má hůl?“ Obkrouží ji a zeptá se, jestli Bůh nosí tílka nebo brýle na čtení, jestli jí vegetariánskou stravu, kouří dýmku a jestli má radši auta, nebo motorky. „Motorky,“ odpoví, „a má problémy s bederní páteří.“ Bauer se zarazí, a ještě než se chytne tématu, řekne ona, že při poslední zdravotní prohlídce neměl úplně v pořádku nález na prostatě, a navíc že je jeho psychiatr naprosto nespokojený s tím, jak nepravidelně bere léky.

„Jsi podlá, feministická učitelka ze základky,“ řekne Bauer a ona se lekne, že Manuel, který stojí vedle ní s ote-

vřenou pusou, bude v následujícím okamžiku chtít vědět, co je to feministický a nález na prostatě.

Zatímco si Bauer hledá svoje věci, ona směruje děti na místa. Jedno chybí. „Co je s Felixem?“ zeptá se. Bauer se zmateně rozhlédl. „Šel domů,“ řekne Julia.

„Nebylo mu dobré?“

„To ne, vypadal docela zdravě.“

Hledá Bauerův pohled. „Vysvětlil bys mi to, prosím? Co je s Felixem? Šel domů?!“

„Co se ti nezdá?“ zeptá se Bauer. „Bydlí jen dvě ulice odtud.“

Moje třída, pomyslí si, je to moje třída, a s nádechem údivu zaregistrouje ten majetnický nárok. Zároveň cítí, že se bezbřehá shovívavost vůči nejbližším, která je základem jejího charakteru a bezpochyby ji predisponuje k jejímu povolání jako málokoho, během jedné jediné sekundy zhroutí.

„Řekni to ještě jednou! Tys ho nechal jít domů?! Samotného?“

„Dělává to tak. Až dodnes se ale vždycky za čtvrt hodiny vrátil. Zapsal jsem ho do třídnice.“

„Zapsal jsi ho?!“ Teď skutečně křičí. To naprosto odpovídá obrazu, který má o téhle profesionální katolické frakci — ulhaná, líná, a když na to přijde, nezodpovědná až do morku kostí. „Šestileté dítě se odhlásí z hodiny náboženství a panu páterovi nepřijde divné poslat ho samotné na ulici. Občas, prostě jen tak!“ Bauer našpulí rty, sklopí hlavu a sundá si bundu z háčku. Děti se také přikrčí. Něco se se mnou děje, pomyslí si ona, to se stává zřídka. Tlustý zrzavý Leonhard k ní přistoupí. „Půjdu za ním a podívám se, jestli neusnul,“ řekne. Učitelka ho vezme za ruku a neodpoví. „Jak dlouho už je pryč?“ zeptá se. Bauer se podívá na hodinky. „Čtyřicet minut,“ odpoví.

„A to ti nebylo divný?“

„Ne,“ řekne, „když jsem v jistém rozpoložení, něčeho takového si prostě nevšimnu. Vždyť to víš.“

Ano, to vím, pomyslí si. Zamíří doleva dozadu na Felixovo místo. Když se shýbne, aby se podívala pod lavici, dojde jí, že pořád drží Leonharda za ruku. „Všechno si tady nechal,“ řekne. „Vzal si láhev s pitím,“ pokračuje Leonhard, „má novou stříbrnou láhev na pití s obrázkem černého dračka.“ Učitelka vytáhne velký sešit v červeném obalu, který najde pod lavicí. Angličtina. *A hat. A cat. A bat.* Říkala dětem, že namalovat netopýra je těžší než namalovat kočku. Konečkem ukazováčku přejíždí slova i kresby. Co je to za ohavnou hučku, pomyslí si — jako krtinec. Přesto ji pohled do sešitu uklidňuje. „Neumí kreslit,“ řekne Leonhard, „děti, co chodily do školky, to umí líp.“

Bauer stojí před tabulí, jako bidlo, bledý, cuká mu v nohách. LDR, pomyslí si ona, *long distance runner* — tak mu někteří říkají. Kolegové tvrdí, že běhá každou volnou chvíli: kolem jezera, podél Achy, nahoru do hor, často několik hodin v kuse. Přitom prý poslouchá hudbu. Ted' si pobrukuje. „Ty máš ale nervy,“ řekne. On pomalu zavrtí hlavou. „Já vím,“ řekne učitelka, „promiň.“ Vrátí sešit do příhrádky pod lavici. Příhrádka napravo je prázdná. Patřila jedné dívence, která pár dnů po začátku školního roku odešla. To se v první třídě stává. Susi — tichá hubená holčička s rozcuchanými vlasy a staromódním jménem. Felix ji měl rád. „Co budeme dělat?“ zeptá se Bauer. Za ním je na tabuli napsaná věta: *Zajíc má dlouhé uši*. Napsala ji před dobrou hodinou. „Ty každopádně zůstaneš tady a dohlídneš na třídu. Já půjdu naproti a přivedu Felixe. Leonhard mě doprovodí.“

Proběhnou chodbou, přejdou halu a sestoupí po schodech k hlavní bráně. Musí dát pozor, aby neklopýtla. Bojím se, pomyslí si. Venku svítí slunce. To je přes obloukovité světlíky dobré vidět. Ví, že venku na ulici bude na okamžik oslepená, a už ted' cítí lehkou vůni šeříku. Možná potká jí Friederiku, která v úterý začíná o dvě hodiny později,

možná také ochočenou perličku majitele sběrných surovin, co má kancelář naproti.

Ve chvíli, kdy bere za kliku, je vytažena ven. V bílém obdélníku mezi zárubněmi stojí drobná tmavá postava. Leonhard je první, kdo promluví. „Kdes byl tak dlouho?“

DVA

Černé Porsche Cayenne, které se na něho lepí už jeden a půl kilometru a teď ho potřetí problklo dálkovými světly, na jednou zleva vyrazí, předjede ho a se stejnou rychlostí mine světlezelený novinový stánek, za nímž vždycky stávají. Po dvaceti vteřinách zahledne těsně nad radarovou pistolí vy sloveně spokojenou tvář policisty a ví, že to toho druhého bude stát kolem tří set eur, možná i víc, za jistých okolností dokonce ponižování na policejním komisařství: Vém povolání to bez řidičského průkazu opravdu nejde, pane inspektore, to musíte uznat.

Raffael Horn mířil s volvem do kopce, nejprve projel borovicovým lesíkem, pak otevřenou plání, která byla tohle jaro napůl řepkovým polem, napůl loukou. Soustředil se na to, aby jel pomalu, protože v úzkých zatáčkách přívěs hodně vybočoval z dráhy a při každé nerovnosti nadskočil. Mezitím si tu scénu přehrál ještě několikrát jako krátký

film: Lissoni šlápně na plyn, předjíždí a zachytí ho radar. Škodolibost byla jednoznačně jedna z mála věcí, které dělaly život snesitelným. Člověk musí být buď trochu psychopat, anebo mít za sebou psychoanalýzu, aby to byl schopen přiznat a současně z toho neměl špatný pocit.

Lissoni byl šéfem úrazové chirurgie teprve šest měsíců a od začátku dával najevo, že nemá v úmyslu brát vážně kolegy, kteří provozují svůj obor bez vrtaček, kostních pilek a transfuzních pump. Horn byl pět měsíců a dva týdny jeho nepřítelem. A nemohlo za to porsche. Lissoni hned na začátku prohlásil, že nehodlá nikoho ze svého oddělení — i když půjde o dítě s podezřením na zneužití — posílat do dětské ochranné skupiny, prostě se podá trestní oznámení a šmytec, o tom není třeba dlouze žvanit, a že je mu fuk, co tady bylo dosud zvykem. Lissoni byl vysolárkovaný blonďák; nosil bílá trička s límečkem značky Ralph Lauren a masivní pečetní prsten. Na klišé byl spoleh.

Prostranství před domem bylo prázdné. Horn zařadil zpátečku tak, že několikrát sešlápl spojku. Už nějakou dobu to fungovalo jenom takhle. V servisu mu lakonicky sdělili: Dvanáct let po horských silnicích, co byste chtěl? Přesto měl to volvo rád, a poté co Irene věnoval k jejím pětačtyřicátým narozeninám malý offroad suzuki, utichlo i remcání z její strany. Zaparkoval vozík blízko předzahrádky, vystoupil a odkryl plachtu. Vůně pryskyřice sálající z mulče ho udeřila do nosu. Zhluboka se nadechl. Jako větrový bonbón. Je jaro, pomyslel si, vzduch je čerstvý a já jsem porazil soupeře.

Vytáhl z kůlny hrábě, lopatu a kolečko, odklidil pár zlomených větví z trávníku a začal skládat mulč. Rozházel ho pod rybízové keře, pod rododendrony, mezi zimolezy, růže a hortenzie. Něco dostaly i obě vistárie, které Irene milovala, zato on ani trochu. Stane se ze mě zahradník, pomyslel si, zvlčím a bude ze mě venkován. Nakládám lopatou mulč do kolečka a líbí se mi to. Kdyby mi to někdo

řekl před patnácti lety, považoval bych ho za blázna. Vzpmněl si na opravdové venkovany, třeba na Lisbeth Schalkovou, a na kytice lučních květin, které pravidelně nosila na stanici, občas v růžových odstínech, jindy ve žlutých, příště zase pestře promíchané. Raimund jí říkal elfí princezna, a má-li být člověk upřímný, existují pro psycholožku horší výrazy. „Ale já přece nemám špičaté uši,“ řekla; Raimund na to: „Ale jo, máte,“ a ona si na ně pro kontrolu skutečně sáhla. Lisbeth Schalková působila, jako by právě vystoupila z filmu pro pamětníky. Její rozbory psychologických testů nebyly tak omračující jako její kytice, ale to už je jiný příběh.

Horn dusal kousky kůry kolem ořešáku, který zasadil na podzim. Hotovo. Bylo mu teplo. Vyhrnul si rukávy košile. Zbývala ještě asi třetina nákladu. Odpojil vozík a zavezl ho přes trávník dozadu za kůlnu. Většinu mulče vyklopil, zbytek vyhrábl lopatou. Uplácal z mulče rovnoměrný kužel. Irene to stejně nebude po chuti. Zahrada s hromadou mulče není perfektní zahrada.

„Uděláš si puchýře.“ Tobias se opíral o roh kůlny a potměšile se uculoval. „Což je nebezpečí, kterému jsi ty nebyl v posledních letech vystaven,“ odpověděl Horn. „Kde se tady vůbec bereš?“

„Jdu do školy, pokud ti smím připomenout — chodím do sedmé třídy.“

Horn hodil lopatu na ložnou plochu vozíku. „Pomoz mi,“ řekl. Společně dotlačili přívěs do garáže. Tobias několikrát utrápeně vzdychl. Otcům adolescentních synů by mělo být přiznáno jisté právo tělesných trestů, pomyslel si Horn — tu a tam šlehnutí vrbovým proutkem, to by bylo něco. Zavřel garážová vrata. Mihotavě se k nim blížil velký perleťovec a na okamžik se posadil Tobiasovi na hrud'. „Perleťovec,“ řekl Horn. Tobias pokrčil rameny. Něco jsem přehlédl, pomyslel si Horn, zatímco kráčeli po štěrkku k domu. Nepřišel na to, co to bylo.

„Máš hlad?“

Tobias zavrtěl hlavou.

„Jsi nemocný?“

„Jen proto, že nemám hlad? Ustavičný hlad taky někdy skončí. Jako všechno v životě.“

Horn prozkoumal chlebník. Dvě tvrdé housky a jedno balení toustového chleba, které mělo na jednom konci drobné modrozelené tečky plísně. „Je lepší, že nemáš hlad,“ řekl. „To mi bylo jasný,“ podotkl Tobias.

„Co ti bylo jasný?“

„Že v tomhle domě nebudu rádně nakrmen.“

„Zmiz!“ řekl Horn.

„A taky mě vyženou.“

„Zmiz!“

Horn naplnil kávovar vodou a vložil do automatu tabletu s kávou. Slyšel, jak se Tobias odšoural.

Leze mi na nervy, pomyslel si, a nechci o něm nic vědět, nic o francouzštině nebo latině nebo fyzice. Schválně se neptám, a vím, že to tak není v pořádku. Stiskl tlačítko, přístroj zabručel a nakonec mohutně plival. Nasypal do kávy lžičku cukru a chvíli uvažoval. Pak vyšel před dům, posadil se na lavičku a shlížel na město. Žádné noviny, žádná knížka, nic než hrnek kafe, pomyslel si — jako starý chlap, chybí jen kočka. Ohlédl se. Po ní ani stopa. Nahoře na jednom z modrínů na okraji lesa seděl nepohnutě jestřáb.

Vzpomněl si na spor, který měl dopoledne s Krennem, ekonomickým ředitelem nemocnice. Šlo o rozpis vedoucích služeb, speciálně o místo pro třetího odborného lékaře pro jeho oddělení, a Krenn nakonec prohlásil, že by se měl brát ohled na to, že čistě z hlediska veřejného míňení neznamenají psychiatričtí pacienti pro nemocnici žádný reálný zisk. Načež se Horn zvedl a řekl: „Problém je, že člověk vůbec nepředstavuje žádný reálný zisk, ani vy ne, pane řediteli,“ a práskl za sebou dveřmi. Krenn byl kromě práce v nemocnici také zastupujícím sekretářem zemského

výboru Hospodářské strany, dvakrát ročně vyrážel se starostou na hon a měl sklon k nutkavému jednání. Jen ať mě vyrazí, pomyslel si Horn. Představoval si, jak by to řekl Irene: „Hele, prosím tě, neplaš se, ale dneska jsem dostal výpověď,“ a jak by se na něho přimhouřenýma očima podívala a zeptala by se: „A co teď bude s mou touhou po luxusu?“

Vzduch nad městem byl zamlžený a neklidný. Zdálo se, jako by se věže klášterního kostela kývaly, stejně jako ocelové komíny dřevařského závodu, a několikrát měl pocit, jako by voda z jezera šplouchala nad nábřežní promenádou. Možná za to mohou jen moje oči, pomyslel si, možná mám už dlouho šedý zákal, jen se to ještě neví. Christina, jeho staniční sestra, ho alespoň jednou měsíčně nabádala, aby zašel na oční. Nemohl tenhle druh mateřské péče vystát a zpravidla na to nic neřekl.

Irene zvedla telefon až na druhý pokus. „Až pojedeš domů, kup prosím chleba,“ řekl. „Tobias umírá hladý.“ „Čistě technicky to není možné,“ řekla.

„Půjde to úplně hravě. Jen si to zkus představit.“

„Myslím ten nákup, ne jeho smrt hladem. Teď mám ještě dva žáky a pak zkoušku orchestru. Už jsi zapomněl?“

Říkala mu to, jasně si vzpomínal. Snídali a ona mu vyprávěla: Bílá sobota, večerní koncert, Mozartovo *Requiem* a Brucknerovo *Te Deum*, on řekl: „Tak deprimující program,“ a ona opáčila, že pan psychiatr očividně nemá páru o emocionálním náboji hudby.

„Co znamená *zapomněl?*“ zeptal se. „Ani slovem ses nezmínila o nějaké zkoušce.“

„Snídali jsme. Tys říkal něco úplně mimo o naivitě Antonu Brucknera a já jsem se rozčílila. Pořád máš výpadek paměti?“

Horn řekl, že si vymýslí a že on musí večer vést terapeutickou skupinu a že před chvílí držel v rukou dvě housky tvrdé jako kámen a plesnivějící toustový chleba, a ona na

to, že se prostě bude muset cestou do špitálu zastavit v pekárni Prinz. „To znamená, že musím vyrazit o deset minut dřív,“ řekl.

„Chudáčku.“

„Kdy se vrátíš?“

„To závisí na tenorovi.“

„Aha, na tenorovi.“ Ať mu tedy poděkuje, že s vynaložením veškerých sil hájil její zahradu před zarůstáním záludným plevelem, a že i on si najde tenora, na němž by mohlo záviset, kdy se večer vrátí domů. To by měl udělat, odpověděla mu Irene. Kromě toho prý každý ví, že s cellistkami nikdo neudrží krok, a tenor už vůbec ne, a proto považuje ten nápad už od začátku za naprosto pitomý.

Kočka seděla venku na plechovém parapetu a podrážděně mňoukala. „Mimi, ona má pravdu,“ řekl, „najdu si nějakou sopranistku s odstávajícíma ušima, žádného tenora.“ Otevřel okno. Kočka se mu otřela o celé předloktí a hlasitě předla. Když ji chňapl za kůži na zátylku, začala prskat a zaťala mu drápy do hřbetu ruky.

Něco bylo divné. Zbyla mu hromada mulče, pečivo se kazilo v chlebníku, on si pohrával s myšlenkami na výpověď, zapomínal Ireniny termíny a viděl, jak se komíhají kostelní věže; syn se choval blahosklonně a odtažitě, a ted' na něho ještě zaútočilo jeho domácí zvíře. Irene by zřejmě řekla, že všemu připisuje moc velký význam, a on by na to odpověděl, že dávat věcem význam je jeho práce.

Horn opláchl šálek od kávy. Kočka si hrála s proudem vody a tvářila se, jako by proti němu nikdy nic neměla. „Ty licoměrná potvoro,“ řekl polohlasně. Kočka předla a dívala se jinam. To zvíře šilhá, pomyslel si. Ještě nikdy si toho nevšiml. Uvažoval, jestli má jet autem, nebo zase na kole, a nakonec se rozhodl jít pěšky. Přední kolo jeho horáka záhadně ucházelo — někdy skoro hned, jindy se na dlouhé cestě nestalo nic — a znova si sedat do volva se mu nechtělo.

Přešel zadní dvůr a zaklepal na dveře Tobiasova pokojí. Protože nezaznamenal žádnou reakci, otevřel. Tobias ležel na posteli a chrápal. Pod koutkem úst měl zaschlé sliny. Horn se na něho chvíli díval. Má moji postavu, pomyslel si, letní pihy po Irene, je prchlivý a smrdí. Pokouším se najít náklonnost k vlastnímu synovi, a nedáří se mi to. Kočka vyskočila na postel a stočila se Tobiasovi do podkolenních jamek. Ty s tím vším nemáš sebemenší problém, pomyslel si Horn.

Stezka, která přetínala serpentiny a vedla jako přímka rovnou do města, zarůstala v předjaří locikami a křovisky. Až když se lidé už příliš rozčilovali, vyrazil sedlák Martin Schwarz s křovinořezem a cestu vysekal. Horn se několikrát zachytily ve šlahounech ostružiníku, klel a kromě toho si všiml, že se v něm usadila jakási melodie, krátký úryvek z Brucknerova *Te Deum*. *Sanguine, sanguine*, na další část textu si nevzpomněl. Dovedl zabroukat pár taktů. Na mysl mu přišly klášterní sestry uchvaceně hledící na nebe, pak otec Pio se zafačovanýma rukama, a nakonec měl před očima Sabrinu, zrzavou šestnáctiletou holku, kterou přijali na oddělení a která si za poslední týden den co den pořezala nějakou část těla tak silně, že jí to museli pokaždé šít. Neexistuje nic hezčího, říkala, než ta chvíle po říznutí, když tělo jakoby na okamžik ustrne, rána je čistá a bílá a až po vteřině se vyřine krev. Proto ji právě vůbec nebene branding, i když sama kouří. „Smrdíš spáleninou a neteče ti ani trochu krev,“ říkala. Alternativám snižujícím napětí, které jí nabízeli, se jen smála nebo si tukala na čelo. Kousat do chilli papriček nebo pěstí mlátit do pytle s pískem, to by mohli dělat všichni, ale ona není padlá na hlavu. „Kdo tě bude později chtít, když budeš mít tělo samou jizvu?“ zeptala se Sania, mladá sociální pedagožka, a Sabrina odpověděla: „A kdo mě chtěl doted?“

Irene se tenhle případ nelíbil. „Mou životní formou je idyla,“ říkávala, „strach a děs máš na starosti ty.“ Tak to bylo: *sanguine, sanguine*. On se zabýval mladou narušenou